

Waard om te vechten. Over de waarde van full contact vechtsport voor jongeren (2018).
Eric Lagendijk en Ineke Deelen (DSP-groep, Amsterdam). Verkenningen 80

Hoofdvraag

Welke waarde(n) heeft het beoefenen van full contact vechtsport voor kwetsbare jongeren?

Methoden van onderzoek

- interviews met 6 wetenschappers en 4 deskundigen
- het bezoeken van 10 scholen; gesproken met de 10 sportschoolhouders en met 25 vechtsporters

Samenvatting

Dit onderzoek is een verdiepend vervolg op de verkenning 'Bad Boys Netwerk' (2015) waarin de onderzoekers op zoek gingen naar criminaliteit binnen de full-contactvechtsportsector en de factoren die daarbij een rol spelen. Over dit onderwerp, waarover veel wordt gespeculeerd is nog maar weinig onderzoek beschikbaar.

Het onderzoek is gebaseerd op literatuurstudie plus een uitgebreide rondgang langs een grote en divers samengestelde groep professionals, waaronder wetenschappers, sportschoolhouders en vechtsporttrainers.

Voorafgaand aan de empirische bevindingen wordt een theoretisch overzicht gepresenteerd. DSP specificeert de oorspronkelijke zoektocht en richt zich vooral op de vraag of full contact vechtsport waarde toevoegt aan het leven van zogenaamd kwetsbare jongeren, en dan met name hen die de sport in georganiseerd verband beoefenen. Het gaat nadrukkelijk om een breder maatschappelijk perspectief waarbij de volgende waarden worden onderscheiden:

- Straatwaarde: de bijdrage die vechtsport levert aan jongeren om zich op straat te handhaven
- Sociale stijging: de mogelijkheden van vechtsport tot maatschappelijke stijging
- Gezondheidswaarde: de waarde van vechtsport voor de gezondheid van de beoefenaar
- Criminologische waarde: de betekenis van vechtsport voor de criminele ontwikkeling van jongeren
- Therapeutische waarde: de waarde die vechtsport heeft als therapeutisch instrument
- Sociaal-pedagogische waarde: de invloed van vechtsport als opvoedkundig en socialiserend middel

In het onderzoek wordt uitgebreid stilgestaan bij de (mogelijke) bijdrage van full contact vechtsportbeoefening aan elk van deze waarden.

In dit onderzoek staat de vraag centraal welke andere kanalen, naast de klachtenregeling, de politie zoal zou kunnen gebruiken om handen en voeten te geven aan het streven om “oog en oor” te hebben voor wat er leeft in de samenleving. Hiervoor zijn twee onderzoeksvragen geformuleerd: 1. Via welke ‘kanalen’ kan de politie een realistisch beeld krijgen van uitingen van ongenoegen van burgers? 2. In welke ‘kanalen’ kan de politie aanleidingen vinden voor het omzetten van klachten tot ‘leermomenten’ op meerdere niveaus in de organisatie?

Allereerst is er een exploratief onderzoek verricht om de relevante context van klachtenbehandeling goed in beeld te krijgen. Hieruit blijkt dat alleen klachten in behandeling genomen in de klachtenregeling waar het om concreet gedrag gaat van een politieambtenaar en de klager degene is tegen wie de dit gedrag begaan is.

Vervolgens is voor de analyse van cases studies een mixed method benadering gehanteerd: interviews, documentenanalyse enerzijds, een kwantitatieve analyse van social media en de tientallen jaarverslagen van de klachtencommissies anderzijds.

Uit de resultaten blijkt dat via de klachtenregeling van de politie vrij systematisch van klachten op individueel niveau wordt geleerd. Dit wordt bereikt en ondersteund door diverse activiteiten zoals gesprekken met de klager, gesprekken met de leidinggevende en trainingen. Burgers hebben echter meer en ook andere klachten dan die voorzien zijn in de klachtenregeling, en zij uiten die via andere kanalen. Indien de politie meer vormen van ongenoegen van burgers wil waarnemen en hiervan wil leren blijken direct contact, social media, en intermediaire organisaties zoals de ombudsman hiervoor geschikte kanalen.

De onderzoekers hebben weinig voorbeelden gevonden waar men aangeeft geleerd te hebben van klachten op deze drie alternatieve kanalen, terwijl die potentie er wel is. Zo blijkt bijvoorbeeld uit de case studies dat de sociale media een bron zijn van gratis advies van experts en dat de politie kan leren van deze klachten op alle niveaus in de organisatie. Leren betreft hier meestal inzichten die met concreet politiehandelen te maken hebben. Wat daarnaast duidelijk is geworden, is dat agenten ondersteuning nodig hebben bij het omgaan met vaak emotioneel geladen klachten via deze kanalen.

Agenten blijken een duidelijk idee te hebben over wat “leren” is. Leren heeft voor hen meestal te maken met hun eigen handelen. Maar als, bijvoorbeeld, via sociale media duidelijk wordt hoe burgers aankijken tegen meer algemene aspecten van het politiebeleid, dan wordt dit niet als een bron voor leren gezien. Voor klachten via de klachtenregelen bestaan taal en schemata om op individueel niveau te leren van klachten, ook zijn er ontwikkelingen om dit meer op collectief niveau uit te rollen. Om te leren uit klachten van de andere kanalen bestaan nog geen taal en schemata. De onderzoekers zien hier een kans in voor de politie om te ontwikkelen.

Dat hoeft de politie niet helemaal zelf te doen. Sommige onderdelen kunnen worden overgelaten aan instanties met meer en/of andere middelen op dit gebied en met gespecialiseerde kennis. Zo verzamelt de Nationale Ombudsman ongenoegen over de politie in de samenleving, vooral in de sociale media, en is heel actief in het verwerken van dat ongenoegen tot leermomenten. Vooral kan de politie in samenwerking met externe partners een duidelijker beeld ontwikkelen over welke problemen zij zelf kan en moet oplossen, en welke alleen in een brede maatschappelijke samenwerking opgelost kunnen worden.

Veel klachten komen voort uit onrealistische verwachtingen, misverstanden, of gebrek aan kennis. Discussies in de (sociale en klassieke) media vertonen naast polariserende ook balancerende en corrigerende tendensen. In die discussies leren burgers van elkaar en van de politie, de media en andere instanties, en vervolgens leert de politie ook weer van hen.

Deze processen dragen eraan bij dat wederzijdse verwachtingen, rollen en functies scherper geformuleerd en gepercipieerd worden

De onderzoekers besluiten het rapport met voorbeelden hoe op individueel, groeps- en organisatieniveau binnen de politie van klachten geleerd kan worden. Voorbeelden hiervan om klachten die via sociale media geuit worden regelmatig in briefings te bespreken en het bespreken van klachten op groepsniveau om de professionele identiteit en identificatie van agenten te versterken.

Ongeüniformeerde private beveiligers in het publieke domein bij evenementen: een verkenning bij de Ziggo Dome in Amsterdam (2018). Randy Bloeme, Paul van Soomeren & Bianca Szytniewski (DSP-groep, Amsterdam). Verkenningen 80

Doelstelling

Het in kaart brengen van de (samen)werking van publieke en private actoren die zorg dragen voor de veiligheid van het publiek tijdens evenementen in de Ziggo Dome.

Hoofdvraag

Op welke manier gaan ongeüniformeerde beveiligers te werk bij het signaleren van afwijkend gedrag in de praktijk bij de Ziggo Dome en in hoeverre sluiten de private beveiliging (met inzet van ongeüniformeerd personeel) en publieke diensten (politie en gemeente) op elkaar aan?

Methoden van onderzoek

- interviews met sleutelfiguren
- observaties, inclusief een meeloopavond met de politie ter plaatse.

Samenvatting

Het betreft hier een beperkte verkenning waarin wordt gekeken naar het optreden van ongeüniformeerde private beveiligers in de openbare ruimte rond de Ziggodome in Amsterdam. De verkenning is uitgevoerd in samenspraak met de NP en de NCTV, waar pilots in voorbereiding zijn met privaat ongeüniformeerd optreden. Het gaat dan uiteraard om het 'spotten' van verdachte personen, die wellicht plannen van terroristische aard hebben.

Vastgesteld is dat bij betrokken partijen serieuze behoefte bestaat aan experimenten met de inzet van ongeüniformeerd privaat personeel. Bij de Ziggodome geldt momenteel al een vorm van dergelijk optreden.

Het onderzoek is gebaseerd op literatuurstudie, interviews met sleutelfiguren en observaties, inclusief een meeloopavond met de politie ter plaatse.

In de praktijk blijken er nog al wat haken en ogen te zitten aan het bestudeerde fenomeen zo blijkt uit het rapport:

De samenwerking met de politie en de beveiligers verloopt op zijn zachtst gezegd moeizaam.

Het is niet duidelijk welke werkwijze de beveiligers hanteren, of zouden moeten hanteren

Het ontbreekt aan gemeenschappelijke doelen.

Bij gebrek daaraan kan er geen inschatting worden gemaakt over de effectiviteit van een eventuele gezamenlijke aanpak.

Het theoretisch fundament waarop een spotteraanpak zou moeten berusten is nogal wankel.

De onderzoekers bevelen aan Pilots op te starten en uit te voeren, een convenant af te sluiten over de inzet van ongeüniformeerde private beveiligers en de sociale controle te vergroten.